

første Smøbekommen med Hensyn til de af dem udtalte Duffer, og at det nu foreliggende Lovforslag afgiver et uomtvisteligt Vidnesbyrd derom; kun det maa jeg paa det Allerbestemteste erklære som min usvigelige Mening: at der ikke kan være Tale om, at Privatbanker i Kjøbenhavn skulde have nogen som helst Ret, som ikke i samme Maal tilslød alle de øvrige Privatbanker hele Raneet over; der har i den Henseende bestaaet en ikke ubetydelig Forskjel, som dette Lovforslag skulde udslette; Alt, hvad Privatbanker, Raanekasser osv. i Kjøbenhavn have af Forrettigheder fremfor de tilsvarende Instituter i Provindeerne, bør enten blive fælles for alle eller ogsaa udgaae af Loven. Derimod troer jeg ikke, at man kan gjøre den Sætning gjældende, at enhver Forret, som Nationalbanken nu har i Kraft af sin Oktroy, som man efter min Overbeviisning ikke bør og ikke vil røre ved, skal som en Følge deraf i Righedens Navn tilflyde alle de kjøbenhavnske og da ogsaa alle de andre Banker i Landet; med andre Ord: at tage Nationalbankens Oktroy og overføre den med Hensyn til de Begunstigelser, hvorom vi her tale, til alle andre Banker, troer jeg vilde være at gaae noget for vidt. Det er derimod ganske vist, at saavel de kjøbenhavnske som alle de øvrige i Landet etablerede Banker skulle have enhver Rettighed, som er nødvendig til en kraftig og levende Udførelse af deres Virksomhed, og det er efter min Overbeviisning skyldstgjort ved dette Lovforslag. Jeg maa i den Henseende erindre om, at hvad der tidligere har været indrømmet disse Banker i Form af Begunstigelser — og det har været Meget — nu for en stor Deel er blevet overflødig, fordi det ved den sidste Stempellov er blevet gjort almindeligt for Alle; dette gjælder først og fremmest om, at Anviisninger kunne udstedes paa ustemplet Papir, det er en Ret, der nu er fælles for Alle; den behøve de ikke at faae i Form af Begunstigelse. Jeg skal dernæst erindre om, at naar man vil sammenligne, hvad der i den foreliggende Lov er opført, med det, som bliver tilbage af de tidligere Begunstigelser, saa vil man see, at der ikke er skeet nogen Indskrænkning i den Henseende, men tværtimod en Udvidelse, naar jeg undtager det ene Tilfælde, at Frihed for Stempelpapir til Aktier

nu er bortfalden; det er imidlertid en Sag, der for Statskassen og Bankerne kun er af liden Betydning, thi det er jo ganske vist, at Aktier ikke ere Dokumenter og Breve, der udfærdiges daglig; det var en Begunstigelse, hvorved man vilde lette deres Stiftelse, og alle de nuværende Banker komme jo ikke i det Tilfælde at skulle udstede nye Aktier, det skulde da være i det ganske uforsynlige Tilfælde, at de vilde forøge deres disponible Kapital ved en Forgøvelse af selve Aktiernes Antal; der kan altsaa i det Højeste kun være Tale om nye Aktier, men i saa Henseende mener jeg rigtignok, efterat hele denne Institution nu er ført til en vis Grad, uden at jeg drifter mig til at sige, at der maatte ikke endnu kunde være Behov for en eller anden Bank, at saa vist som det er, at der skal være et tilstrækkeligt Antal Banker, ligesaa lidet ønskeligt er det, at man bliver overlæsset af et altfor stort Antal, thi her gjælder aldeles det Samme som med Hensyn til Kreditforeninger, at det ikke er mange smaa, men enkelte store, naar de ere saaledes organiserede, at de tilfredsstille det hele Behov, hvorpaa det kommer an; efterat vi altsaa efter min Mening have et passende Antal af Privatbankinstituter, er Spørgsmaalet om Stempling af Aktier ved deres Udsiedelse uden praktisk Betydning. Og for sig er det ganske i sin Orden, at saadanne Dokumenter, der stifte et ligefrem Gjældsforhold, udergives Stempel; det er en saa naturlig Følge af den hele Stempellovgivning, at der nu ikke er Grund til at opretholde nogen Undtagelse, som kun kunde retsferdiggjøres derved, at man, som sagt, vilde søge at fremhjelpe den første Instituttelse af disse Instituter. — Hvad angaaer Spørgsmaalet om Stemplingen af Transporten paa Anviisninger, da skal jeg derom udtale mig overmaade kort, deels fordi jeg meget udførligt har udtalt mig derom i Landstinget, og deels fordi jeg forudsæer, at vi faae et stort Nummer om denne Sag til anden Behandling. For det Første skal jeg bemærke, at det ikke er nogen Frihed, man vil tage fra de paagjældende Instituter, thi de have ikke en saadan Frihed; der er ikke Noget tilstede, der ligner en Rettighed til disse Begunstigelser. Stempeloven har desuden nu flaaet Begunstigelserne ihjel alle tilhobe; de ere alle